

VIETNAM BULLETIN

'VIETKONG-
TERREUR'

100 CT

tweede jaargang, nr. 24, 27 april 1968

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: Jan Boonstra
 M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Benno Groeneveld
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin, p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar, met stilzwij-
 gende verlenging. Buitenland f 7,- per half
 jaar. Los nr f 0,50

HET GEBRUIK VAN NAPALM, GIFGAS EN ANDERE WAPENEN VAN MASSALE Vernie-
 tiging (II) door John Takman, Stockholm

Vervolg van de "working paper", gebaseerd op Amerikaanse persverslagen, uitgebracht op de internationale conferentie in Stockholm van 6 tot 9 juli 1967 door de Zweedse arts John Takman. Het eerste deel van dit artikel verscheen in VB II, nr 21, dd. 16-3-1968.

Gifgas

Elinor Langer gaf in het eerste van haar twee artikelen over de chemische en biologische oorlogvoering in het blad Science, een overzicht van de campagne, die de chemische afdeling van het Amerikaanse leger al een tiental jaren voert ten gunste van het gebruik van biologische en chemische wapens:

"De chemische afdeling had een boodschap, die het vanaf de eerste wereldoorlog steeds herhaald heeft, namelijk, dat zijn middelen ongewoon humaan waren, maar niemand kocht ze. De afdeling bestond van afval van het algemene budget, gewoonlijk een 35 miljoen dollar per jaar. Zeer actieve steun werd gegeven door de "Armed Forces Chemical Association", een groep militairen en industriëlen gesteund door chemische concerns en zich toeleggend op de wetenschappelijke en industriële voorbereiding voor de gemeenschappelijke verdediging op het gebied van de chemische, biologische, radiologische en aanverwante technologie, algemeen bekend onder de naam chemicaliën.....

In 1959 nam de chemische afdeling van het leger de zaak in eigen hand en begon een groots opgezette publiciteitscampagne bekend onder de naam "Operatie Blauwe Luchten". Het was een tijd, waarin men gefascineerd was door de mogelijkheden van "uitschakelende" wapens, psychochemische middelen in het bijzonder. Wat de chemische afdeling adverteerde was, als we de meer dodelijke producten buiten beschouwing laten, - in artikelen, redes, lezingen, forums en verklaringen voor het Congress - "oorlog zonder dood". Binnen korte tijd werd de hoop van de afdeling voor uitbreiding ondersteund door een scala van buitenstaanders, van het Amerikaanse genootschap voor scheikunde tot de "kamercommissie" voor wetenschap en astronautica.....

Binnen de nucleaire patstelling van de grote mogendheden kwam een nieuwe bezinning op de manier, waarop de Verenigde Staten zijn oorlog tegen kleine landen zou voeren en chemische en biologische oorlogvoering (CBO) was een van de programma's, die voordeel trokken uit deze bezinning.

Men droomde over slagen waarbij hele bevolkingen in slaap zouden vallen terwijl zij gevangen genomen werden en dit was een geruststellend alternatief voor de bekende domme vernietigingskracht van atoomwapens en dit hielp ook bij het bestigen van het 'image' van CBO. Het feit, dat de CBO relatief goedkoper was speelde ook een rol.

Tegen 1961 was CBO uit het verdomhoekje en een uitgebreid programma voor het verbeteren van het vermogen van de VS op dit gebied was begonnen." (Science, 13 januari 1967)

De campagne om CBO aanvaardbaar te maken werd door verantwoordelijke wetenschapsmensen afgekeurd op de vijfde Pugwash conferentie in 1959. Op deze conferentie waren ook geleerden uit de Verenigde Staten en de Sovjet Unie aanwezig. In hun verklaring aangaande chemische en biologische oorlogvoering (opgenomen in het "Bulletin of the Atomic Scientists" van oktober 1959) doen zij de aanbeveling, dat elk land officiële en geheime controle van de research op dit terrein moet opgeven en dat een algemene internationale overeenkomst gesloten moet worden om het gebruik van deze wapens te verbieden. Maar het Amerikaanse militair-industrieel complex verhevigde zijn campagne om vooroordelen tegen dit soort oorlogvoering weg te nemen. In een speciale cursus voor journalisten zou kolonel Joseph C. Prentice, de cursusleider, gezegd hebben: "Ik ben enthousiast over biologische en che-

mische oorlogsvoering. In vind het fantastisch spul. Het is humaner dan al het andere dat we hebben." (The Nation, 10 september 1960).

Geleerden hebben gewaarschuwd tegen de mooie praatjes over "gewoon traangas" en "ongevaarlijke, 'uitschakelende' middelen", omdat ze heel goed weten, dat het "waarschijnlijker (is), dat de militairen de meest effectieve en dus de meest dodelijke zullen kiezen". (Victor M. Sidel en Robert M. Goldwyn, "Chemische en biologische wapens, een eerste inleiding", New England Journal of Medicine, 1966, vol. 274, pag. 21-27). In zijn verschrikkelijk cynische boek "De wapens van morgen" (Tomorrow's Weapons, McGraw-Hill, New York 1964) bepleit Brigade Generaal b.d. J.H. Rotschild het gebruik van alle denkbare biologische en chemische wapens. Verder lanceert hij de ideologie, dat de Amerikaanse troepen zich niet moeten bekommeren om het lot van de burgers. In een artikel in Science and Mechanics, (april 1966) past brigade generaal Rotschild zijn voorstel uitdrukkelijk toe op het strijdtoneel in Vietnam:

"Traangas en andere niet dodelijke chemicaliën worden nu op grote schaal en als iets heel gewoons gebruikt door de Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen tegen de Vietcong. De reacties op de eerste rapporten van het gebruik ervan waren emotie en afkeer. Een dergelijke verkeerd voorgelichte oppositie kent geen rede of logica. Zeker is er geen vergelijking op humanitaire gronden tussen een gas, dat zijn slachtoffers verlamt en napalm, dat zijn slachtoffers levend verbrandt.

. Ik kan moeilijk inzien waarom we niet alle wapens gebruiken, die ons belangrijk voordeel zouden kunnen opleveren.

Ik geloof niet, dat we het gebruik van dodelijke chemische middelen of bacteriologische wapens niet zouden moeten overwegen.

Als we vijandelijke gebieden binnen moeten trekken, waarom zouden we dan alleen bommen en andere zware explosieven moeten gebruiken, die inefficiënt en blindelings doden? Dodelijk gas zou veel meer het vuur op onze troepen verminderen. Het zou kunnen doordringen in tunnels waar we anders niet bij kunnen."

"Ik dood alleen maar mensen en ik red levens."

". zijn wettelijke en morele verantwoordelijkheid voor deze moorden is in geen enkel opzicht minder dan de verantwoordelijkheid van de man, die deze mensen eigenhandig de gaskamer heeft binnengebracht.

Dit hof veroordeelt Adolf Eichman ter dood wegens de misdaden tegen het Joodse volk, de misdaden tegen de mensheid en de oorlogsmisdaden waaraan hij schuldig bevonden is."

Doodstraf uitgesproken over Adolf Eichman
in Jeruzalem op 15 december 1961 door de
voorzitter van het speciale Israelische ge-
rechtshof rechter Moshe Landau.

De meeste Amerikaanse officieren hier zijn er van overtuigd, dat gas "de levens van Vietcong guerilla's, de burgers die soms de tunnels met hen delen en de Amerikaanse soldaten zullen sparen." Charles Mohr uit Saigon in de New York Times 9-10 oktober 1965.

Generaal James F. Hollingsworth van de Amerikaanse "Big Red 1" divisie drukte het anders uit. "Ik dood alleen maar mensen en ik red levens", volgens Nicholas Tomalin in de Sunday Times (5 juni 1966). Tomalin vergezelde de generaal in zijn privé UH 18 heli-copter op een

ADVERTENTIEFONDS

We ontvingen de volgende giften:

R.t.H. te H.: f 25, --; J.R. te U.: f 25, --; C.F.v D te R.: f 10, --; J.F.t.K. te H.: f 5, --; F.E. te G.: f 3, --; W v.N. te A.: f 10, --; d.S-R te A.: f 5, --.

Totaal twaalfde verantwoording f 83, -- Alle goede gevers worden hartelijk bedankt. Verdere giften blijven van harte welkom. Ons gironummer is 1281198 ten name van Vietnam Bulletin, onder vermelding ADVERTENTIEFONDS

vlucht langs de wegen 13 en 16, die vanaf Saigon naar het noorden lopen in de richting van de stad Phuoc Vinh. Enkele uittreksels uit zijn artikel geven een weerzinwekkend beeld van de mentaliteit van een van de hoogste commandanten van het Amerikaanse expeditie-leger in Vietnam:

"We cirkelen nu boven een huisje gemaakt van droog riet. Het eerste salvo snijdt het dak open, verandert een muur in een hoopje rondvliegend stro en een erf vol kippen in een erf vol uitgerukte veren.

'Rang, pang, pang' schreeuwt de generaal. Hij gebruikt nu semi-automatisch vuur, de karabijn schokt in zijn handen.

'Gasbom'

Luitenant Gillman houdt zijn bus buiten de deur. Wanneer de piloot een schreeuw geeft, laat hij 'm vallen. Een witte wolk spreidt zich zeker 100 meter uit over het bos en wordt door de wind verder verspreid. . . .

De tweede gasbom explodeert precies waar het moet, naast het huis, en overdekt het met damp.

'Daarbinnen leeft niets meer', zegt de generaal, 'of ze zouden wel aan 't rennen zijn. Gunst, daar heb je er een'.

Voor het eerst zie ik nu ook de rennende figuur, gekleed in een zwarte pyama, die over het erf sprint naar een groepje bomen. Hij heeft geen hoed en geen schoenen.

'Mik op de bomen'.

We cirkelen vijf keer. Takken vallen van de boom, de stam is gehuld in opvliegend stof en lichtspoor munitie. Gillman en de generaal schieten nu naast elkaar staande vanuit het deurgat. Gillman biedt me zijn geweer aan. Nee, dank U.

Dan komt een man van de boom vandaan rennen. In elke hand heeft hij een bloedrode vlag, die hij wanhopig boven zijn hoofd zwaait.

'Dat is zeker een Cong' roept de generaal triomfantelijk en hij grijpt met één handige beweging het korte zwarte haar van de man en rukt hem aan boord. De gevangene valt over luitenant Gillman heen in de stoel naast me.

De rode vlaggen, die ik vanuit de lucht had gezien zijn zijn handen, helemaal bedekt met bloed. Bloed komt onder zijn shirt vandaan en stroomt over zijn broek.

We zijn nu weer veilig en wel in de lucht. Onze gevangene kan niet veel meer dan 16 jaar oud zijn. Hij reikt ongeveer tot het naamstrookje - Hollingsworth - op de borst van de generaal. Hij is verdoofd, heeft een shock, hij kijkt kalm eerst naar de generaal, dan naar de luitenant, dan naar mij. Hij lijkt op een klein, benig roofdiertje. Ik moet mijn hand stevig tegen zijn rug gedrukt houden om hem recht op te houden.

'Roep de basis op en zeg, dat we een ambulance nodig hebben. Zorg, dat de officier van de inlichtingendienst er is met een camera. Ik wil dit communistische schooiertje levend terugbrengen. Blijf nog maar even leven, tot we met je gesproken hebben, jochie. ' . .

Die avond ontbiedt de generaal me in zijn kantoor om me te vertellen, dat de gevangene een arm geamputeerd is en dat hij nu in handen is van de Vietnamese autoriteiten zoals voorgeschreven.

. . . . 'Dit is een nieuw soort oorlog, beweeglijk, zich vlug verplaatsend. Wij generaals moeten terplaatse zijn om onze troepen leiding te geven. De helicopter geeft de strijd een nieuwe dimensie. Er is geen betere vechtmethode dan er op uit gaan om VC's te schieten. En d'r gaat niets boven Cong schieten. No, sir. '

"Overgeleverd aan de Vietnamese autoriteiten zoals voorgeschreven" heeft een betekenis, die voor deze jonge gevangene en alle andere gevangenen in de bezette gebieden van Zuid-Vietnam, nog onheilspellender is dan hetgeen ze al meegemaakt hebben. Enige tijd na de internationale protesten tegen het gebruik van gas in het voorjaar van 1965 werd beweerd, dat de Amerikaanse troepen (maar niet de troepen van de junta in Saigon) het officiële bevel uit Washington hadden gekregen het niet te gebruiken. Maar in de New York Times van 6 oktober 1965 werd bericht, dat generaal William C. Westmoreland, de Amerikaanse opperbevelhebber in Vietnam, opnieuw "vergunning had gekregen om in militaire operaties traangas te gebruiken als het levens zou redden" en dat "traangas bijna als een gewone dagelijkse routine gebruikt zal worden."

Zolang het massale gebruik van gas en nieuwe methoden om het toe te passen enige nieuws-waarde hadden, was er wat informatie over te krijgen uit persberichten vanuit Saigon. Twee nieuwe technieken werden gebruikt: het maken van reusachtige gaskamers door grote gebieden te bestrooien met gas in poedervorm, dat verscheidene dagen doorwerkt, en de één-

twee methode: eerst gas om de mensen uit hun schuilplaatsen te drijven en dan zogeheten tapijt-bombardementen.

Een bericht uit Saigon in de New York Times (22 februari 1966):

"B-52 bommenwerpers hebben vandaag een klein jungle-gebied met tonnen bommen bestookt. In dit gebied bij de centrale kust ten noorden van Saigon vechten geregelde troepen van de Vietcong al vier dagen met soldaten van de First Cavalry Division (airmobile). Aldus militaire zegslieden. . . .

"Vóór de aanval van de B-52's was de streek grondig bewerkt met traangas, uitgeworpen door helicopters in honderden gasgranaten. De B-52's bombardeerden vervolgens de jungle in twee aanvalsgolven van elk drie vliegtuigen. Volgens rapporten werd ongeveer 85 procent van het doelgebied met dit "tapijt" bestreken."

Een militaire zegsman vertelde de pers in Saigon, dat "een groot traangas-bombardement" was uitgevoerd bij de Cambodjaanse grens.

De New York Times van 11 mei 1966 bericht:

"Hij zei, dat mannen van de Eerste Infanterie Divisie, uitgerust met gasmasker, het gebied (ongeveer 70 mijl ten noordwesten van hier) grondig hadden doorzocht enkele uren nadat drie Chinook helicopters 3600 kilo traangas hadden afgeworpen boven het gebied. Het bombardement was één van de grootste van de oorlog.

"Voor de eerste keer werd het gas (in poedervorm) afgeworpen in vaten van elk 40 kilo. Deze vaten waren voorzien van ontstekingsmechanismen, zo afgesteld, dat ze 25 seconden nadat ze uitgeworpen waren zouden ontploffen. . . .

"Majoor William G. Dismore, de chemische officier van de divisie, zei, dat het bombardement een experiment was en dat hij, hoewel er geen vijandelijke soldaten waren gedood of gevangen genomen, het toch als een succes beschouwde. . . .

"Majoor Dismore zei, dat de Eerste Divisie waarschijnlijk op dezelfde manier traangas zou gebruiken tegen een flinke troepenconcentratie.

"Wanneer de eerste dichte wolken gevormd zijn door de ontploffende vaten traangas, vallen kristallen van het middel op het gebladerte en blijven soms tot een week werkzaam. Als ze aangeraakt worden, bv. door de voet van een soldaat, produceren ze hetzelfde prikkelende gas als eerder uit de wolken kwam.

Na het bombardement op donderdag rolde de initiale wolkenformatie over het land en dwong de mannen in een hoofdkwartier dat vier mijl verder lag hun gasmaskers op te zetten."

In deze passage wordt niet gesproken over de burgerbevolking, net zomin als dat gebeurt in andere berichten. De Vietnamezen, die toevallig in deze enorme gaskamer waren hadden waarschijnlijk geen gasmaskers en ze hadden zeker niet (zoals de "chemische officier" Dismore en zijn mannen) helicopters om aan deze Amerikaanse variant van Auschwitz en Zyklon B te ontsnappen.

Deze aanvullende informatie wordt verschaft door een lijst van gasaanvallen in de Vietnam Courier (16 mei 1966), waaronder het incident waarbij korporaal Bowtell omkwam:

MARTIN LUTHER KING EN VIETNAM

Het Vietnam Bulletin heeft enige tijd geleden een nummer uitgegeven, waarin de mening van de negerleider Martin Luther King over Vietnam, neergelegd in een redevoering in de River Side Church te New Yrok, is opgenomen. Het nummer is nog te verkrijgen door storting van f 0,55 op postgiro 1281198 t.n.v. Vietnam Bulletin, Amsterdam, onder vermelding: "King en Vietnam".

Overzicht van de nog verkrijgbare nummers: eerste jaargang: 9, 12 t/m 20 en 26; tweede jaargang: 1, 2, 6, 7, 9, 11, 14 t/m 16, 18 t/m 23. Bestelling door overmaking van 40 cent per nummer voor de nummers t/m tweede jaargang nr. 7 en 50 cent per nummer voor de daarna verschenen nummers, met uitzondering van VB II, nr. 23, die f 1,-- kost. Aub ook verzendkosten overmaken: (20 cent voor 3 exemplaren; 4 t/m 8 exemplaren 40 cent; 9 t/m 16 exemplaren 60 cent; meer dan 16 exemplaren 1 gulden.

"Van 8 tot 15 januari 1966 werd sterk gas gepompt in de schuilplaatsen van Bau Trai en Hau Nghia (provincie Cholon) door 1000 Amerikaanse, Australische en Nieuwzeelandse soldaten. Het gas was zo dicht, dat het een paar dagen bleef hangen en een 100 mensen doodde, voor het grootste gedeelte oude mensen en kinderen. Eén Australiër kwam om en zes andere deelnemers aan de aanval werden ernstig vergiftigd."

"In de laatste twee dagen van februari 1966 werden 11 dorpjes in de Binh Dinh provincie aangevallen door Amerikaanse en Koreaanse soldaten. De aanvallers gooiden gasgranaten in schuilplaatsen om de vluchtelingen naar buiten te krijgen en dreven ze daarna met bajonetten huizen binnen die ze vervolgens in brand staken. Als gevolg hiervan kwamen 288 personen om, waarvan 137 vrouwen, 60 oude mensen en 76 kinderen."

Als commentaar op de aanval met 3600 kilo gaspoeder schreef Dr. Theodor Rosebury (professor in de bacteriologie aan de universiteit van Washington in St. Louis, en destijds hoofd van het luchtmacht-project voor bacteriologische oorlogsvoering in Camp Detrick, 1943-1945) het volgende in de National Guardian van 4 juni 1966:

"Maar zij allen (de Vietnamezen) met inbegrip van de communisten, zijn mensen, geen gedierte. Geen wet, principe, regel of excuus kan rechtvaardigen dat we ze uitroeien. De waanzin waarin we gewikkeld zijn of die we door laten gaan, al was het maar door ons stil te houden en van niets te weten (zoals het Duitse volk deed toen de neuzen van de kinderen hen vertelden wat er in de crematoria gebeurde) zal, hoe zeer het de Vietnamezen schaadt, onszelf op de lange duur meer schaden. De Vietnamezen die overblijven, als er Vietnamezen overblijven, zullen hun menselijkheid behouden hebben. Wij zullen onze menselijkheid hebben verloren."

"Onkruid bestrijders"

"... onder volkenmoord wordt verstaan een van de volgende handelingen, begaan met het oogmerk een nationale, etnische groep geheel of gedeeltelijk te vernietigen, met name:
(a) Het doden van leden van de groep;
(b) Ernstig lichamelijk of geestelijk letsel toebrengen aan leden van de groep;
(c) Opzettelijk aan de groep levensomstandigheden opdringen, die er op berekend zijn de gehele of gedeeltelijke vernietiging ervan te veroorzaken;...."

Conventie aangaande de voorkoming en bestraffing van de misdaad volkenmoord (9 december 1948).

Na een van zijn bezoeken aan Vietnam schreef Bernard Fall (decembernummer 1965):

"In Azië is de plantengroei altijd weelderig, maar als je nu over bepaalde delen van Vietnam vliegt zie je de dode aarde van de streken die met opzet werden bespoten en de plaatsen die per ongeluk ontbladerd werden. Ben Cat, een grote plantage bij Saigon werd per ongeluk bijna volledig verwoest; 1500 ha werden veranderd in een tropisch winterbos.... Een katholiek vluchtelingendorp, Honai, aan hoofdweg no. 1 in Zuid-Vietnam... werd per ongeluk bestrooid. Alle vruchtenbomen gingen dood. Vliegtuigen van de United States Air Force waren de jungle langs hoofdweg no. 1 aan het bestrooien, maar de wind draaide en blies de dodelijke nevel naar de dorpen. Als opperste ironie staat het oerwoud op de achtergrond in volle bloei en zijn de dorpen kaal.

"Toen ik er was waren de dorpsbewoners de bomen aan het omhakken. Het enige wat ze nog konden doen was de overblijfselen van hun dode vruchtenbomen in Saigon te verkopen als brandhout."

In 1961 begon het uitstrooien van "onkruidbestrijdingsmiddelen" door Amerikaanse vliegtuigen in Zuid-Vietnam. Het werd voortgezet boven betrekkelijk kleine gebieden in 1962 en wordt sinds 1963 op grote schaal uitgevoerd boven dichtbevolkte gebieden in de Mekong Delta en vrijwel alle andere provincies. President Johnson verklaarde op een persconferentie op 5 juli 1966, dat "Amerikaanse hulp zo'n 300.000 ha nieuw land heeft geïrrigeerd en de oogsten in Zuid-Vietnam sterk vergroot heeft" (U.S. News and World Report 18 juli 1966). Hij citeerde kennelijk rapporten die dezelfde statistieken geven, maar dan van rijstvelden,

tuinen en kokosbossen die tot woestijn gemaakt zijn:

"Ondanks de recente protesten gaan de Verenigde Staten door met het gebruik van ontbladeringsmiddelen en oogstverwoesters in Vietnam, een tactiek, die tot nu toe ongeveer \$ 10 miljoen aan chemicaliën heeft gekost.

"Een zagsman van het Pentagon erkende vandaag, dat vliegtuigen van de Amerikaanse luchtmacht nog steeds van tijd tot tijd dichte oerwouden en streken waar rijst groeit bespuiten in een poging de Vietcong bescherming en voedsel te onthouden....

"In feite breidde het Pentagon de bespuitingsoperaties onlangs uit tot het westelijk deel van de Zuidvietnamese helft van de 10 kilometer brede gedemilitariseerde zone, die Noord- van Zuid-Vietnam scheidt....

"Meer dan 256.000 ha oerwoud en bouwland zijn sinds januari 1965 bestrooid met wat het Pentagon niet-giftige chemicaliën noemt. De cijfers van de laatste maanden zijn hier niet in begrepen, en een zagsman zei met nadruk dat het cijfer 256.000 cumulatief was. Enige dichtbegroeide gebieden zijn meer dan éénmaal bestrooid.

"Voor ontbladeringsoperaties zijn ongeveer 34 liter chemicaliën nodig per ha, kosten ongeveer 1 dollar per liter." (New York Herald Tribune, 25 oktober 1966.)

Een opvallend bericht van het persbureau AP uit Washington onthulde, dat het Pentagon van plan is alle begroeiing te vernietigen en daarmee alle leven in Zuid-Vietnam waar Johnson en McNamara geen toestemming voor hebben gegeven:

"De kosten die de Amerikanen besteden om de oerwouden en oogsten van Vietnam, die de communisten verbergen en voeden, te vernietigen, naderen de 100 miljoen dollar.

"In 1966 braakten Amerikaanse vliegtuigen een geschatte 10 miljoen dollar aan ontbladeringsmiddelen en onkruidverdelgers uit over honderden hectaren dichte jungle en door de Vietcong bezette rijstgebieden.

"Het luchtmachtbudget van dit jaar heeft een post van 39,5 miljoen dollar voor ongeveer 20 miljoen liter anti-begroeiingsmiddelen. En in het volgende belastingjaar, dat op 1 juli begint, zal de luchtmacht het Congres om 49,5 miljoen dollar meer vragen om het voorjaarsprogramma uit te breiden.

"De chemische oorlog is gestaag uitgebreid ondanks de waarschuwingen die er van tijd tot tijd zijn geweest, dat het gebruik slechts van onschuldige ontbladeringsmiddelen tot dodelijker middeltjes, gebruikt zowel door de communisten als door de Verenigde Staten, zou kunnen leiden.

"Gisteren verklaarde het ministerie van defensie dat de chemische middelen die gebruikt

STEUN VOOR HET VIETNAM TRIBUNAAL UIT NEDERLAND

Het Vietnam Tribunaal zal voorlopig geen derde zitting houden, zo deelt de Nederlandse Werkgroep Vietnam Tribunaal (p.a. Amstelkade 14 ", Amsterdam) mee. In de periode vóór een (eventuele) derde zitting zal een Centre International d'Information pour la Dénonciation des Crimes de Guerre (22, rue Etienne Marcel, Paris 2e) zich bezig houden met:

- het verspreiden op grote schaal van de getuigenissen op beide eerste tribunaalzittingen in Stockholm en Riskilde;
- het organiseren van een colloquium in Parijs over recente ontwikkelingen in Vietnam.

Op dit colloquium zal aan de orde komen: de systematische verwoesting van steden, de behandeling van de burgerbevolking en krijgsgevangenen, de vernietiging van culturele centra en de nieuwe juridische aspecten van volkerenmoord en het recht op nationale opstand.

Het besluit om voorlopig geen derde zitting te houden is ingegeven door de grote organisatorische moeilijkheden voor een dergelijke bijeenkomst (men herinnere zich de moeilijkheden met toelating van de bijeenkomst en het verkrijgen van visa bij de twee voorafgaande zittingen) en, vooral, door een groot financieel tekort die de beide zittingen hebben opgeleverd. In verband met het laatste heeft de Nederlandse werkgroep Vietnam Tribunaal besloten een geldinzamelingsactie te houden, die aan het werk van het Tribunaal ten goede zal komen. Het gironummer is pg. 1552751 t.n.v. J.H. Maureau, Amsterdam onder vermelding "Vietnam Tribunaal". Verantwoording van de ontvangen gelden zal volgen.

worden bij de bestrooiingsoperaties, niet schadelijk zijn voor mensen of dieren en ook de grond niet zodanig "steriliseren" dat er nooit meer plantengroei op zal zijn." Zelfs als deze beweringen waar zouden zijn, wat niet het geval is, dan nog is het systematisch vernietigen van de voedselbronnen van een heel volk een van de meest ernstige oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid. Dr. Jean Mayer van de Afdeling voor Volksgezondheid van de Universiteit van Harvard wees met nadruk op de gevolgen (Science, 15 april 1966):

"Als voedseldeskundige, die hongersnoden op drie continenten heeft zien plaatsvinden, waarvan één in Azië, en als historicus op het gebied van de volksgezondheid met een bijzondere belangstelling voor hongersnood, kan ik ronduit zeggen dat er nog nooit een hongersnood of voedseltekort is geweest - of ze nu veroorzaakt werden door watergebrek (droogte, vaak gevolgd door stofstormen en verlies van zaden is de meest voorkomende oorzaak), door plantenziekten, door natuurlijke verstoringen op grote schaal, waaronder zowel de boeren als de oogst lijden (zoals overstromingen en aardbevingen), door onderbreking van het werk op het land als gevolg van oorlogen en onrust, of door blokkades of andere oorlogshandelingen, die direct op de voedselvoorziening zijn gericht - waarbij niet als eersten, en op enorme schaal - de kleine kinderen het slachtoffer werden. Het is in feite heel begrijpelijk dat dood door honger het eerst slachtoffers maakt onder de jonge kinderen en oude mensen, terwijl volwassenen en opgroeiende kinderen het gemakkelijker overleven (zwangere vrouwen krijgen een miskraam, moeders die kinderen borstvoeding geven hebben geen melk meer en de babies sterven). Kinderen onder de vijf, die in vele delen van de wereld - ook in Vietnam - dikwijls aan de rand staan van kwashiorkor (een gebrek aan proteïne-syndroom, waar kinderen vaak last van krijgen als ze niet meer aan de borst zijn maar nog geen "volwassen" voedsel gebruiken en marasmus (een combinatie van calorieën- en proteïne-gebrek), zijn het meest vatbaar. Bovendien is een algemeen gevolg van hongersnood een toestand van sociale ontwrichting (met inbegrip van paniek). Mensen die thuis verhongeren gaan weg als ze kunnen en trekken naar een gebied waar volgens de geruchten voedsel zou zijn. Dit vergroot nog de algemeenheersende paniek. Families worden gescheiden en kinderen raken zoek - en sterven waarschijnlijk.

"Vernietiging van voedsel schijnt de militaire operaties van de vijand niet te hinderen, maar altijd is een groot aantal kinderen er het slachtoffer van. De blokkade in de eerste wereldoorlog had geen gevolgen voor de voedselvoorziening en de gevechtskracht van de Duitse en Oostenrijkse legers, maar - vooral de eerste keer sedert de 19e eeuw - kostte hongersnood, gebrek aan vitamine A en gebrek aan proteïne vele duizenden kinderen in Westeuropa hun gezondheid, hun gezichtsvermogen en zelfs het leven.

". Wat ik probeer duidelijk te maken is niet dat onschuldige omstanders het slachtoffer zullen worden van dergelijke maatregelen, maar dat alléén omstanders het slachtoffer worden. Ons voornaamste doel - de Vietcong vernietigen - wordt niet bereikt en ons secundaire doel - de burgerbevolking winnen - wordt een honende frase."

Zo langzamerhand weet iedereen wel, dat er een gestadige kwantitatieve escalatie van de oorlog tegen de Vietnamezen is geweest. Maar de kwalitatieve escalatie is bijna ongemerkt geschied, klaarblijkelijk omdat die makkelijker geheim te houden is.

In Saigon werd op 23 januari 1962 "door welingelichte bronnen verzekerd", dat "vliegtuigen en manschappen van de Verenigde Staten niet deel zouden nemen aan pogingen de communistische guerilla's uit te hongeren door chemicaliën uit te werpen boven door rebellen bezette maniok- en rijstvelden" (Homer Bigart, bericht uit Saigon, New York Times, 24 februari 1962). Vervolgens werd op een "Amerikaanse persconferentie" in Saigon duidelijk gemaakt dat "de Amerikanen er de voorkeur aan zouden geven, dat de Vietnamezen zelf meer gebruik maakten van ontbladeringsmiddelen, zowel om de begroeiing te vernietigen op plaatsen waar de communisten hinderlagen zouden kunnen leggen, alsook om communistische voedseloofters te vernietigen" (bericht uit Saigon, New York Times, 21 maart 1963). Op het ogenblik wordt een open, zij het grotendeels niet in de pers gerapporteerd offensief gevoerd met als doel de volledige verwoesting van alle plantengroei in Zuid-Vietnam. Officieel gaat dit nog steeds onder het mom van een "onschadelijke" onderneming met gebruik van niet-giftige onkruidbestrijdingsmiddelen, maar het staat nu vast dat al jaren gebruik is gemaakt van arsenicum en cyanide-verbindingen, dat vee en pluimvee sterft in de "behandelde" gebieden en dat een groot aantal mensen gedood is of blijvend letsel heeft opgelopen als gevolg van de chemicaliën. Zelfs de gewone plantenbestrijders: 2,4-D (2,4-dichlorophe-

noxyacetisch zuur) en 2,4,5-T (2,4,5-trichlorofenoxyacetisch zuur) zijn zeer giftig als ze in grote concentraties en grote doses worden gebruikt.

In de New York Times van 27 juli 1966 staat een onthullende passage in een bericht uit Saigon van Eric Pace:

"Amerikaanse militaire officials hebben ontkend dat er gifgas gebruikt wordt en noemden de chemische vergiften 'onkruidbestrijders, dezelfde, die je in de tuinbouwwinkel thuis kunt kopen.'

Deskundigen zeiden dat het gif zo krachtig is dat het, als het door de wind meegevoerd wordt, planten kan doden die groeien op 15 mijl afstand vanwaar het wordt uitgestrooid." In februari 1966 begon een nieuwe operatie in Laos:

"Een militaire zegsman zei vanavond 'we gaan de Ho Chi Minh route bruin maken'. 'We doen daar iedere dag ons uiterste best.'

Ongeveer twee weken geleden werden de ontbladeringsvliegtuigen van hun vluchten in de Mekong Delta op nieuwe missies boven Laos gestuurd. Hun nieuwe opdracht is niet aangekondigd.

"De opdracht, die de piloten hebben kan men vergelijken met een poging de hoofdweg tussen New York en Washington door een volkomen kaal landschap te laten lopen.

"Het ontbladeringsmiddel is hetzelfde als op Amerikaanse grasperken gebruikt wordt om onkruid te vernietigen. Alleen: hier wordt het in zijn volle sterkte gebruikt. Het haalt elk blad van de bomen af en vernietigt alle oogsten waarmee het in aanraking komt.

"Tussen de 16 en 20 speciaal uitgeruste C-123 transportvliegtuigen met als bases Tan Son Nhut en Danang hebben een opdracht gekregen voor de operatie in Laos. De bemanningen hebben de codenaam 'Boerenknechten' ('Ranchhands')". (R.W. Apple Jr., bericht uit Saigon, New York Times, 16 februari 1966.).

Een half jaar later was er een nieuw bericht met de kop: "De V.S. breiden de oorlog tegen vijandelijke oogsten uit":

"Ingenomen met de doeltreffendheid van de chemische ontbladering en oogst-vernietigingsvluchten nemen de Verenigde Staten stappen om de capaciteit in beide technieken te verdrievoudigen. Tot nu toe heeft de Operatie "Ranch Hand" dit jaar met gemiddeld zes C-123 bespuitingsvliegtuigen ruim 6.000.000 liter niet-giftige onkruidbestrijdingsmiddelen uitgestrooid over ruim 220.000 ha schuilplaatsen in het oerwoud, paden en bouwland in door de vijand beheerste gebieden van Zuid-Vietnam. Het plan is de "Ranch Hand" luchtvloot in de volgende maanden tot 18 vliegtuigen uit te breiden en te laten opereren als het nieuwe "12th Air Commando Squadron (Defoliation)." (William M. Beecher, bericht uit Saigon in de New York Times van 10-11 september 1966.)

Er zijn talrijke verslagen van het Nationale Bevrijdingsfront over de massale tragedies veroorzaakt door de bestrooiingen met gif vanuit de lucht. Ik hoorde in Hanoi een Zuid-vietnamese dokter een uitvoerige beschrijving geven van een chemische aanval op zijn district en van zijn eigen blijvend letsel (hij was o.a. bijna blind), dat daar het gevolg van was. Wegens plaatsgebrek zal ik me beperken tot één voorbeeld: een brief afgedrukt in een boekje: "Genocide in South Vietnam", in maart 1963, uitgegeven door de "NLF Liberation Editions". Tot 7 maart 1963 waren in drie provincies van de Mekong Delta (Ben Tre, My Tho en Go Cong) 46 dorpen aangevallen, waarbij volgens het boekje meer dan 20.000 mensen door de vergiften waren getroffen. In één district (Giong Trom) werd "bijna de hele oogst en al het vee verwoest." De verliezen die de mensen in deze streek leden bedroegen honderd miljoenen piasters. In de brief van een bewoner van Ben Tri krijgen we een persoonlijk verslag van de aanval:

". Hun chemische producten komen in vele vormen: een gelige vloeistof, grijs, wit of zwart poeder, kleverige druppels. Mensen die door het vergif waren getroffen hadden pijn bij de ademhaling, hadden zware hoofdpijn en hevige aanvallen van buikpijn en zijn uitgeput door braken en diarree. Velen sterven. Dat komt vooral voor bij vrouwen, kinderen en ouden van dagen. In de meeste gevallen veroorzaakt huidontsteking verschrikkelijke pijn bij de slachtoffers.

"Stelt U zich een echte slachting voor in een kippenfokkerij!

In het dorp Nhon Thanh zag de boer Anh Cam, die bij vergissing zijn 10 eenden had gevoerd uit een emmertje dat in aanraking was geweest met gif, ze alle 10 ter plaatse doodvallen. Varkens en zelfs buffels vielen flauw als gevolg van giftige producten. Het zijn echter de oogsten die de droevigste aanblik bieden na een aanval van de misdadige vliegtuigen. Met de dood in onze schoenen hebben wij de systematische verwoesting van de vruchten van ons werk gadegeslagen. Nee, het is onverdragelijk om te zien hoe de rijst-

aren, klaar om geogst te worden, opgezwollen zijn en tot grijs poeder vervallen als je ze aanraakt. En die bladeren van de bananenbomen, die nu wel zeven lijken." Degenen die geïnteresseerd zijn in meer gedetailleerde informatie kan ik de studie van Carel Brightman over de chemische oorlogvoering in Vietnam aanbevelen in het nummer van Viet Report van juni/juli 1966 (adres: 133 West 72nd Street, New York, N.Y. 10023).

"Terrorisme"

Vanaf het moment dat de Verenigde Staten de plaats hebben ingenomen van het onderdrukken- de Franse regiem in Zuid-Vietnam heeft er een goedopgezette propagandacampagne plaats gevonden om de publieke opinie in de Verenigde Staten en West-Europa te indoctrineren door te stellen dat de Amerikaanse inmenging in Vietnam vrijheid en beschaving betekent terwijl de "Vietcong" zijn greep op de bevolking slechts kan handhaven door middel van intimidatie en geweld. Sinds de feiten over systematische Amerikaanse schendingen van internationaal recht en elementaire menselijkheid het "vrijheid en beschavings"deel van deze legende vernietigd hebben, zijn de voorstanders van de Amerikaanse Regeringspolitiek er de nadruk op gaan leggen dat de ene zijde niet erger is dan de andere en dat de Amerikaanse wreedheden worden gerechtvaardigd door "Viet Cong wreedheden".

Ook al laat men de logica en de menselijkheid hiervan gaarne aan de voorstanders van deze reddenatie over dan moet men zich toch afvragen hoe het staat met de feiten waarop zij heet te zijn gebaseerd. Na de oorlog van 1946-54 werden er duizenden krijgsgevangenen door de Vietnamezen vrijgelaten. Zij waren er getuigen van dat martelingen nooit op hen waren toegepast en dat de behandeling die zij hadden ondergaan zo menselijk als binnen de omstandigheden waaronder de Vietnamezen zelf te leven hadden mogelijk geweest was. "Volgens verslagen van Franse krijgsgevangenen nam de Vietminh zelden zijn toevlucht tot geweld" schreef George K. Tanham in *Communist Revolutionary Warfare: The Vietminh in Indochina* (Praeger, New York, 1961, p. 81).

"Er zijn slechts weinig berichten over VC-martelingen van Amerikaanse gevangenen" schrijft Malcolm W. Browne over de huidige oorlog in het blad *True* van juli 1966.

". . . de Vietcong is er in geslaagd op bijna al zijn gevangenen een gunstige indruk te maken - een indruk die Amerikaanse ambtenaren met zorg vervult". En de *New York Times* (17 juli 1966) schrijft:

"Voorzover de Amerikaanse ambtenaren in Saigon bekend heeft er tot nu toe geen systematisch slechte behandeling van Amerikanen die in Noord-Vietnam gevangen gehouden worden plaats gevonden. Het was mede de bedoeling om er zeker van te zijn dat dit zo zou blijven die het Amerikaanse opperbevel er toe gebracht heeft een verandering in de politiek met betrekking tot de Vietcong en Noordvietnamese gevangenen door de voeren. Deze gevangenen zullen niet langer op het slagveld worden overgedragen aan het Zuidvietnamese leger - dat de meeste Viet Cong gevangenen als verraders beschouwt en hen in burgergevangnissen opsluit - maar zullen in Amerikaanse handen blijven zolang ze nog niet overgebracht zijn naar nieuwe Zuidvietnamese krijgsgevangenenkampen, met garanties voor hun veiligheid."

Deze schone voornemens waren voor publiek gebruik bestemd en zijn niet in praktijk omgezet, behalve, misschien, in uitzonderingsgevallen.

Men kan het Nationaal Bevrijdingsfront en de Demokratische Republiek Vietnam natuurlijk niet op basis van individuele schendingen van het oorlogsrecht veroordelen. Hun duidelijk uitgesproken politiek is die van een menselijke behandeling van krijgsgevangenen en er is geen bewijslast om de verdenking dat deze politiek niet in de praktijk zou zijn gebracht, mee te staven.

Wat is er dan bekend over de "opzettelijke afslachting van de burgerbevolking van Zuid-Vietnam door de communisten", die, volgens *US News and World Report* (16 jan. 1967) - waaraan we dit citaat ontlenuen - "opzettelijk en niet toevallig" is:

"Een storm van anti-amerikaanse emoties, teweeggebracht door mensen die tegen de Amerikaanse bombardementen van Noord-Vietnam zijn, hebben de halve wereld in beroering gebracht. . . .

"Het aantal doden onder de burgerbevolking bij deze bombardementen bedraagt, zo is nu bekend geworden, enige honderden Noordvietnamezen, niet met opzet gedood, maar per

ongeluk.....

"Terwijl het aantal doden onder de burgerbevolking in het Noorden een paar honderd bedraagt, is het aantal werkelijk getelde doden onder de burgerbevolking in het Zuiden sinds 1957 11.000, terwijl vele duizenden anderen niet zijn geteld.....

"Hele dorpen zijn door de Viet Cong tot de grond toe afgebrand. De communisten zelf beweren in de vier jaar van januari 1961 tot januari 1965 7.599 dorpen te hebben vernietigd."

Door het voorzetsel "strategische" achterwege te laten doet de schrijver van dit artikel het voorkomen of het enorme "strategische dorpen"-plan, dat voor een groot deel door de boeren in 1963 en 1964 werd vernietigd, een onschuldige zaak was. Iedereen die zich met de Vietnamese oorlog bezig gehouden heeft, inclusief de schrijver van US News and World Report-artikel, weet dat de 8000 "strategische dorpen" door Diem waren opgericht in nauwe samenwerking met Amerikaanse militaire en politie-deskundigen. Een belangrijk aantal ervan kwam in de plaats van de werkelijke dorpen die werden weggebuldoerd en, in overeenstemming met de toen bij het Pentagon en het Witte Huis zo populaire "speciale oorlog"-plannen geheel verwoest. De "strategische dorpen" waren omringd door prikkeldraad en mijnevelden, werden geterroriseerd door marionettetroepen en Cong An, plaatselijke politie-ambtenaren die daar gestationeerd waren om iedereen die ervan verdacht werd er gevaarlijke ideeën op na te houden te martelen en te doden. Na een verblijf van 15 maanden schreef David Halberstam in de New York Times (23 december 1963) over deze "vaak van hun macht misbruik makende kleine dictatortjes" en de gehate "strategische dorpen":

"We verplaatsen mensen uit gebieden waarvan zij hielden, waar zij voldoende land hadden en brachten hen naar gebieden waarheen zij niet wilden gaan om hen te beschermen tegen iemand die zij niet noodzakelijkerwijs als een vijand beschouwden - en het enige dat ze er ervoor in de plaats kregen was de Cong An", zei een Amerikaan. "Geen wonder dat wanneer de Vietcong in dorpen kwam en een paar plaatselijke bestuursambtenaren doodde, ze op Robin Hoods begonnen te lijken."

Generaal William C. Westmoreland, de Amerikaanse opperbevelhebber in Zuid-Vietnam sprak op 28 april 1967 een gemeenschappelijke (d.w.z. Senaat en Huis van Afgevaardigden, Red VB) zitting van het Congres toe. Hij beklagde zich over de reacties op de Amerikaanse bombardementen. Men hoorde slechts zelden iets over "Vietcong"-wreedheden. Zo zei hij:

"In de week die op 22 april eindigde, doodden Vietcong-terroristen 126 onschuldige burgers, verwondden er 86 en ontvoerden 100 anderen. Onder de slachtoffers bevonden zich 27 revolutionaire ontwikkelingwerkers, 11 dorps- of gehuchtambtenaren of candidaat-ambtenaren, zes politiemensen en 13 vluchtelingen of deserteurs van de VC.

"Afgelopen zondag vermoordden terroristen nabij Saigon een 39-jarige dorpsoudste. Op dezelfde dag kidnapten zij 26 burgers die mee hielpen bij de voorbereidingen van de plaatselijke verkiezingen. De volgende dag overviel de Viet Cong een groep revolutionaire ontwikkelingswerkers, waarbij er één gedood werd en 12 anderen werden gewond met granaten en machinegeweervuur. Dat gebeurde op één punt. Op een ander punt openen zij het vuur op een kleine bus met burgers en doodden drie en verwondden vier van de passagiers. Dit zijn voorbeelden van weloverwogen aanvallen van de vijand op burgers met de bedoeling door middel van geweld te verkrijgen wat zij niet door overredingskracht kunnen krijgen." (New York Herald Tribune - Washington Post, 29 april 1967).

Op een AP-lunch in het Waldorf hotel op 24 april 1967 zei Generaal Westmoreland dat "gedurende de laatste negen jaar er 53.000 Vietnamezen - voor een groot deel onderwijzers, politiemensen, gekozen en natuurlijke leiders - gedood zijn."

In de Milwaukee Journal stond op 24 oktober 1966 een paginagroot overzicht afkomstig van een 12-tal AP-correspondenten, over slachtoffers onder de burgerbevolking:

"In het Zuiden, waar de vijand zich welbewust mengt onder de bevolking maakt artillerievuur en de luchtmacht op massale schaal slachtoffers onder de burgerbevolking. Er zijn schattingen dat er 5000 iedere maand sterven, terwijl er 10.000 gewonden zijn..... Het Amerikaanse opperbevel schat dat er 40.000 Viet Cong en Noordvietnamese soldaten alleen al dit jaar zijn gedood. Maar het is bekend dat in dit aantal een groot aantal burgers is opgenomen. Na een gevecht worden alle doden die niet tot de

geallieerde troepen behoren gerekend tot de vijand, zelfs vrouwen en kinderen." (spatiëring van mij, J.T.)

I. F. Stone's Weekly (1 mei 1967) publiceert dit citaat samen met Westmorelands verklaring tijdens de lunch en voegde er aan toe:

"Volgens Westmorelands cijfers heeft de VC in 9 jaar 53.000 burgers gedood of gekidnapt, of: nog geen 9.000 per jaar. Volgens de cijfers van AP doden wij hetzelfde aantal iedere maand."

Door gedetailleerde cijfers van één week te geven heeft Generaal Westmoreland ons waardevolle informatie verschaft over wat men in officiële Amerikaanse termen ziet als "onschuldige burgers". Politie mensen worden geteld als burgers. Het zelfde is het geval met "revolutionaire ontwikkelingswerkers", d.w.z. de Saigonagenten die belast zijn met het uitvoeren van de "pacificatie". Ook onder burgers worden gerekend "dorps- en gehuchts-hoofden" die hun betrekking hebben gekregen om op te treden als inlichtingenbron, die martelen, die "bombardementen moeten goedkeuren" en die aanbevelingen doen voor doelen om te "ontbladeren". Het is een van de meest barbaarse oorlogen in de geschiedenis en de Vietnamezen, bedreigd met totale uitroeiing, zijn er in geslaagd hun oorspronkelijke politiek, geweld en anti-terreur methodes slechts op een zeer selectieve manier uit te voeren, te handhaven. Iedereen die de literatuur over guerilla-oorlogsvoering heeft bestudeerd weet dat er geen andere weg is. Landhervormingen, scholen, medische hulpposten en, vooral, het feit dat de boeren en andere gewone burgers vechten voor hun nationale onafhankelijkheid en het recht op een behoorlijk leven, zijn van een allesbeheersende invloed in een verzets- en bevrijdingsoorlog, waarbij geweld en anti-terreur maatregelen slechts schadelijk zijn wanneer zij niet met de grootst mogelijke selectiviteit en voorzichtigheid worden uitgevoerd.

Ingaande op officiële Amerikaanse rapporten over de sterkte van de strijdkrachten van het Nationale Bevrijdingsfront en hun verliezen, schreef Bernard B. Fall:

"Met andere woorden: de Viet Cong heeft in 1965 173.000 man in Zuid-Vietnam gerecrueteerd. Men heeft gezegd dat terreur een belangrijke rol gespeeld heeft bij het recruter van zo'n aanzienlijke strijdmacht. Hoe 64.000 man 173.000 man zou kunnen dwingen zich bij hen aan te sluiten is nooit verklaard; en het wordt nog interessanter wanneer men bemerkt dat aan de zijde van de regering van Zuid-Vietnam 600.000 man troepen niet in staat waren de desertie van 93.000 man in diezelfde periode te voorkomen". (Vietnam Witness, 1953-66, Praeger, New York, 1966, p. 312).

Literatuur

VIETNAM EN DE IDEOLOGIE VAN HET WESTEN door G. van Benthem van den Bergh

Het bijzondere van het boekje van Godfried van Benthem van den Bergh is niet dat hij met de Amerikaanse propaganda in het geval Vietnam, - de "agressie uit het Noorden"-stelling - afrekent. Hij doet dat beknopt en overtuigend maar dat is elders al wel vaker gedaan. Het bijzondere van dit boekje is dat het ons attent maakt op het bestaan van een ideologie in het Westen. In het Westen wordt weliswaar voortdurend gesproken over het doodzijn van iedere ideologie en inderdaad ontbreekt een dagelijks van de daken geschreeuwde expliciete ideologie. Wat echter wel aanwezig is is een impliciete ideologie: het impliciete geheel van veronderstellingen en normen voor politiek gedrag waarmee de mensen de politieke werkelijkheid te lijf gaan. Die ideologie kan men terug vinden in een groot aantal ideologische grondstellingen. Drs. Benthem van den Bergh noemt ze: communistische staten zijn totalitair; totalitaire staten zijn agressief (Münchenanalogie); dus: communistische staten zijn agressief. Deze ideologie is een gesloten systeem van veronderstellingen. Dat systeem proberen te doorbreken is verdacht. Als men dat goedgedocumenteerd doet krijgt men het verwijt van "quasie-gedocumenteerdheid" naar het hoofd geslingerd. Onwelgevallige informatie wordt buitengesloten omdat ze niet past in het referentiekader van de toegesprokene. Kritiek wordt in discrediet gebracht als anti-amerikanisme.

Benthem van den Bergh is met de mensen van Rölings Polemologisch Instituut een van de eersten in Nederland die dit soort problemen op zeer hoog niveau aan de orde stellen. In de Verenigde Staten is - mede door het verminderen van de Koude Oorlog en de oorlog in Vietnam - een gehele school van politicologen en historici die het oude Koude Oorlogsbeeld

discutabel heeft gesteld (Fleming, Appleman Williams, Horowitz, Aprilowitz). In Nederland, waar we nu eenmaal over minder researchmogelijkheden beschikken en waar alles wat later gebeurt, is Benthem van den Bergh de eerste van wat hopenlijk binnen niet al te lange tijd zich tot een school van politicologen zal ontwikkelen.

De redactie van het Vietnam Bulletin heeft aanvankelijk overwogen enkele fragmenten uit het boekje over te nemen. We hebben daarvan afgezien omdat we het boekje graag integraal in handen van al onze lezers zouden willen zien. Het boekje dat verschenen is als 'Vlugschrift van de Gids' bij de Bezige Bij en J.M. Meulenhoff, Amsterdam 1967, kost f 3,50. Mocht het bij Uw boekhandelaar niet meer te verkrijgen zijn dan kunt U het in ieder geval nog krijgen bij de AthenaeumBoekhandels in Amsterdam, die nog enige honderden exemplaren in voorraad hebben.

MvD.

WAT VINDT MEN VAN HET VB?

In één opzicht heeft de "enquête" die we in nummer 15/16 gehouden hebben ons teleurgesteld: bijna alle inzenders van antwoorden kwamen uit één soort milieu, dat van onderwijzers, studenten, kweekschoolleerlingen, kunstschilders, e.d. Sommige inzenders melden hun werkkring niet, of schreven bijv. "soldaat". Totaal ontbraken enerzijds de "policy makers" (politici, journalisten) en anderzijds de "gewone man" (arbeiders, huisvrouwen, e.d.). Daarmee werd bevestigd - wat we natuurlijk wel wisten - dat we voor een beperkt publiek werken.

De inzenders vonden het VB over het algemeen goed. Eén lezer had de verschillende nummers nog eens op een stapeltje gelegd en was tot de conclusie gekomen dat het VB anti-amerikaans was. De inzenders vonden, dat we niet te veel herhaalden, of, als we dat wel deden, dat dat geen probleem was. Men las bijna alles, vond het blad niet te gedetailleerd op één enkele uitzondering na.

De onderwerpen genoemd als de lezers het meest bijgebleven: de Tribunaalnummers (9x), het nummer over de Chemisch-Biologische oorlogsvoering (2x), de Laos en Cambodja-nummers (3x), het interview van Bernard Fall met gevangen genomen Vietcongstrijders (2x), de juridische aspecten van de zaak (2x), andere onderwerpen werden eenmaal genoemd.

Het vruchtbaarst voor ons was het antwoord op de vraag wat men tot nu toe in het VB gemist had en dus graag in de volgende nummers zou willen zien. Een enorme lijst suggesties, die we onmogelijk allemaal kunnen verwezenlijken:

- over de mentaliteit, structuur, economie van de USA die tot de oorlog leidt (5x)
- meer uit Bevrijdingsfront- en Noordvietnamese bron, over de situatie in Noord-Vietnam, de doelstellingen en structuur van het Front (5x);
- meer over de beleving van de oorlog in de USA zelf (de meningen en de oppositie in het Amerikaanse Congres, de volksreactie, de kerken, de legerpredikanten, arbeiders, deserteurs, argumenten havikken en duiven, complete redevoeringen van Rusk, etc.) (in totaal een keer of 6 à 7 genoemd);

Gevraagd werd verder naar: de weerlegging van de Münchenmythe, een vergelijking met de Koreaanse oorlog, adoptie van kinderen uit Zuid-Oost-Azië, biologische gevolgen van ontbladering, de moeilijkheden waarvoor de USA geplaagd staan, de voorgeschiedenis van het conflict; uiteenrafeling van het Tonkinincident van augustus 1964, de strategie van beide partijen, de guerrillaoorlogsvoering, een vergelijking van de NBF-gezondheidszorg-, voedselvoorziening en -bestuursapparaat met dat van Saigon, de belangrijkste personen die het Vietnamconflict beheersen, de irrationele angsten (gele gevaar) die op de achtergrond van het conflict staan, een catechismus met antwoorden op alle mogelijke vragen enzovoorts. Een duidelijke meerderheid van de inzenders wenst niet meer aandacht besteed te zien aan protestactiviteiten. Een minderheid wil dat zeer bepaald wel. Geef publiciteit aan acties als het sturen van de brief van Regtien aan Mr. Hartsuyker waarin Johnson c. s. een oorlogsmisdadiger wordt genoemd, laat je lezers brainstormen over actiemogelijkheden, meent een ander, ik zou me kunnen voorstellen dat mensen hun bijdrage aan de kerk verminderen en dat aan de Vietnamezen geven totdat hun kerk duidelijk uitspraak doet, breng gelijkgezinde lezers met elkaar in contact, misschien is een boycotactie tegen Amerikaanse goederen mogelijk, etc.

Dezelfde verdeeldheid treedt op bij de vraag of het Vietnam Bulletin in zou moeten gaan op wat de Nederlandse kranten schrijven. Een grote meerderheid meent van niet, maar een aantal inzenders wil dat het VB als geweten van de Nederlandse pers zal

fungeren, de redactie onmiddellijk berichten recht zal zetten e. d.

Tenslotte ontvingen we een groot aantal raadgevingen: stuur belangrijke VB's naar de Tweede Kamer (gebeurt wel eens), raad je lezers aan het VB door te geven aan anderen, geef het aan je "buurman" (je arts, je geestelijke, je vakbondsman, etc.), raad je lezers aan een schrijven te ondertekenen waarin LBJ tot oorlogsmisdadiger wordt verklaard, er moeten meer kaartjes in komen (herhaalde malen), er moet vaker een index in staan, ik wil meer theoretische artikelen, wek je lezers op ingezonden brieven te schrijven, neem politieke prenten op om het blad te verlevendigen, signaleer belangrijke artikelen uit de Nederlandse (weekblad-)pers (herhaalde malen), blijf altijd objectief, neem uitvoerige boekbesprekingen op, etc.

Het totaal aantal inzenders bedroeg ongeveer 30. We danken alle inzenders zeer, beloven de brieven die daartoe aanleiding geven te zullen beantwoorden en houden ons voor opmerkingen van anderen aanbevolen.

Red. VB.

DE BLADEN WAARUIT DOOR HET VIETNAM BULLETIN GECITEERD WORDT (IV)

In onderstaande rubriek geven redacteuren, oudredacteuren en andere medewerkers hun persoonlijke mening over bladen waaruit regelmatig door het Vietnam Bulletin wordt geciteerd of die om andere redenen belangrijk zijn. Ditmaal opnieuw een blad waaruit nog nooit in het VB werd overgenomen.

Red. VB.

Liberation

Het Amerikaanse maandblad Liberation noemt zich een "independent monthly". De redacteuren: Dave Dellinger, Barbara Deming, Paul Goodman, Sidney Lens en Straughton Lynd zijn allen pacifisten maar ook niet pacifisten geven hun bijdragen.

Naar mijn mening is dit het beste pacifistische tijdschrift, de meeste artikelen zijn geschreven door mensen die zelf actief deelnemen aan de geweldloze strijd voor vrede en gerechtigheid. Prachtige foto's en goed papier maken het tijdschrift zeer aantrekkelijk.

Gedurende 11 jaar was de bekende pacifist A. J. Muste hoofdredacteur. Hij stierf in 1967, zijn laatste jaren stonden geheel in dienst van "de zaak Vietnam". In april 1966 ging hij naar Saigon om te protesteren tegen de aanwezigheid van de Amerikaanse troepen. Daar werd hij aangevallen door Zuidvietnamese studenten die hem aan de politie overleverden. Onder de indruk van Muste's waardige houding, vertelden enkele studenten hem later dat zij door het Ky-regime hiervoor gehuurd waren.

Toen Hanoi voor de eerste maal gebombardeerd werd en de Amerikanen dit aanvankelijk ontkenden, vertrok Muste naar Hanoi om als ooggetuige verslag te kunnen uitbrengen. In februari 1967 is hij, 82 jaar oud, gestorven.

Zijn plaats is ingenomen door Dave Dellinger, die o. a. de leiding had bij de geweldloze aanval op het Pentagon in oktober 1967. Dellinger is ook al enige malen in Vietnam geweest, de Noordvietnamese bevolking beschouwt hem als vriend en bondgenoot. In het novembernummer (1966) van Liberation stond een artikel met aangrijpende foto's, door Dellinger zelf genomen.

Hij schreef: "Het was mij onmogelijk deze mensen die in de ziekenhuizen lagen, hun lichamen doorzeefd door kogeltjes van de splinterbommen, in de ogen te zien en hun dan te vertellen van de politieke discussies die in de V.S. gehouden worden. Het was onmogelijk met eigen ogen deze afgrijselijke dingen te zien en dan te denken dat je genoeg gedaan zou hebben, door eens aan een demonstratie te hebben deelgenomen of een brief of telegram te hebben verzonden."

In het febr. nummer van 1967 wordt een beroep gedaan op de Amerikaanse dienstplichtigen individueel dienst te weigeren. Op één dag verbrandden 1200 jonge mensen hun oproepkaarten.

Dave Dellinger had ook zitting in het Vietnam-tribunaal, daarvan vindt men uitvoeriger verslagen in het april-mei nummer. Als hij in mei 1967 weer een bezoek aan Noord-Vietnam gebracht heeft, spreekt hij het als zijn overtuiging uit, dat de V.S. reeds verslagen zijn en dat hoe meer manschappen en materiaal zij naar Vietnam zenden, hoe groter de nederlaag.

Het novembern timer (46 blz.) beschrijft de geweldige anti-Vietnam betoging die op 21 en 22 oktober te Washington plaatsvond. De betogers richtten zich herhaaldelijk tot de meer dan 10.000 soldaten die tegen hen ingezet werden, riepen hun door luidsprekers toe: join us, join us (voeg je bij ons). Men schat het aantal demonstranten op een vierhonderdduizend; slechts een gedeelte deed mee aan de pogingen de ingangen van het Pentagon te bezetten. Dellinger werd bij deze gelegenheid ook gevangen genomen. De zeer uitvoerige en eerlijk-kritische bespreking van de "gevechts"- tactiek in het novembern timer van 1967 (46 blz.) is zeer belangwekkend.

Maria C.J. Snethlage

De abonnementsprijs van Liberation bedraagt 5 dollar per jaar (+ f 18,50), het is aanwezig in het Internationale Instituut voor Sociale Geschiedenis, Keizersgracht 264 Amsterdam; losse nummers zijn geregeld verkrijgbaar bij de Athenaeum Boekhandel, Spui, Amsterdam, waar men zich ook op het tijdschrift kan abonneren. Voor hen die het zelf in Amerika willen bestellen is het adres: Liberation, 5 Beekman Street, New York N. Y. 10038.

57% VAN DE AMERIKANEN STEMMEN IN MET DE POLITIEK VAN PRESIDENT JOHNSON TEGENOVER 38% IN HET BEGIN VAN DE MAAND

Washington, 9 april (AFP) - De populariteit van president Johnson is ten gevolge van zijn beslissing zich niet voor het presidentschap herverkiesbaar te stellen en door zijn vredes pogingen in Vietnam, sterk gestegen.

Volgens een opiniepeiling, gehouden door het Louis Harris Instituut en afgelopen maandag gepubliceerd, zijn 57% van de Amerikanen het in het algemeen eens met de politiek van president Johnson (tegen 38% in het begin van april) en 43% is het eens met zijn Vietnamese politiek (tegen 30%).

Verder verklaarde 57% het eens te zijn met de beperkingen van de bombardementen op Noord-Vietnam, terwijl 24% het daar niet mee eens is. 40% van de ondervraagde personen verklaarde echter dat de Amerikaanse vredes pogingen niet op onderhandelingen zouden uitlopen, 31% was van het tegen deel overtuigd, terwijl 29% het niet wist.

Tenslotte verklaarde 54% van de Amerikanen beter over president Johnson te denken sinds hij besloten had zich niet opnieuw kandidaat te stellen; 22% van hen verklaarde zelfs dat zij voor de eerste keer sinds het begin van zijn presidentschap respect voor hem konden opbrengen; slechts 6% was het niet eens met zijn beslissing. (Le Monde, 10-4-'68).

CIA - RAIDS OP NOORD-VIETNAM REEDS IN 1963

De subcommissie voor ontwikkelingshulp van de Amerikaanse senaat stelt op het ogenblik een onderzoek in naar aanleiding van een rapport waarin wordt gemeld, dat de vice-president van Zuid-Vietnam, Nguyen Cao Ky, in dienst heeft gestaan van de CIA om sabotage-groepen te leiden en van die functie gebruik heeft gemaakt om opium te smokkelen. The Times van 20 april beschrijft deze operaties als volgt:

"De CIA heeft vanaf 1959 saboteurs in het Noorden geïnfilteerd. Deze werden uit vliegtuigen gedropt of door patrouilleboten op de kust gezet. . . . Hij (Ky) leidde de droppingen uit vliegtuigen. De agenten waren Zuidvietnamezen, opgeleid door de CIA in kampen van de "special forces". . . . Zij moesten niet alleen bruggen en andere kwetsbare doelen vernietigen, maar ook een guerilla organiseren speciaal in de Katholieke gebieden. Beide operaties werden een complete mislukking, in 1963 gaf men toe, dat 95 procent van de agenten omgekomen was. Maar de opiumhandel bloeide."

Le Monde van 20 april geeft informatie over Ky:

"Ky werd in 1956 door de regering Diem benoemd tot commandant van de luchthaven van Saigon. Een maand na de omverwerping van het regime Diem in 1963 werd hij benoemd tot commandant van de Zuidvietnamese luchtmacht."

In 1963-1964 nam de CIA Vietnamese piloten in dienst voor de sabotage-operatie "Haylift". Deze piloten stonden onder bevel van Ky. De "International Herald Tribune" van 20-21 april citeert het rapport (dat uit niet nader genoemde, maar zeer betrouwbare bron komt):

". . . kolonel Ky maakte gebruik van zijn positie om opium vanuit Laos naar Saigon te vliegen. De CIA ontsloeg kolonel Ky en zijn piloten natuurlijk (nadruk toegevoegd, red.) en ze werden gevangen door vliegers van de luchtmacht van Formosa. De Vietna-

mese leden van het grondpersoneel werden eveneens vervangen door Chinezen. Op z'n minst één toestel, dat gebruikt werd, een C-123, was van de Amerikaanse luchtmacht. . . Een zegsman van Ky zei, dat Ky had deelgenomen aan de vluchten naar Noord-Vietnam, maar dat hij niet zou smokkelen. "U weet, dat hij geen belangstelling heeft voor geldzaken". "

OVERZICHT DER BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN (6-2-1968 t/m 16-4-1968)

- 6-2 My-Tho voor de helft vernield door Amerikaanse bommenwerpers en helikopters. Het Front roept de bevolking op tot algehele opstand "tegen de Amerikaanse agressors en hun marionetten."
- 7-2 Hevige aanvallen op Khe Sanh. De stroom vluchtelingen stelt de regering te Saigon voor ernstige problemen.
- 8-2 Ben Tre, stadje van 35.000 inwoners, vernietigd. Een Amerikaanse officier verklaart: "We hebben de stad moeten vernietigen om haar te redden." - 6000 burger-slachtoffers, 310.000 vluchtelingen; de balans van acht dagen vechten.
- Na de val van Lang-Vei wordt de druk op Khe-Sanh steeds zwaarder. Zuitvietnamese troepen beginnen zuivering van Saigon.
- 9-2 Harold Wilson, tijdens zijn verblijf te Washington, verklaart zich opnieuw solidair met de Amerikaanse Vietnam politiek. President Johnson verklaart, in een toespraak bij het bezoek van Wilson, dat de Amerikanen niet "laf" zijn en vastbesloten zijn de ingeslagen koers in het conflict Vietnam te blijven volgen.
- 10-2 Amerikaanse basis Khe-Sanh, Camp-Carroll, Da-Nang, en Pleiku hebben bij voortdurende zware aanvallen van het Front te verduren.
- 11-2 Volgens Amerikaanse cijfers zijn in de laatste twee dagen meer dan 200 Amerikaanse soldaten gesneuveld.
- 12-2 De Amerikanen zijn de binnenstad van Hue binnengedrongen en maken enige vorderingen in Saigon. - Oe Thant confereert te New Delhi met Mevrouw Indira Gandhi, Chester Bowles, Amerikaanse ambassadeur te lande, en Nguyen Hoa, Noordvietnamese consul in India. - Generaal Wheeler, hoofd van de Generale Staf, wil het gebruik van tactische atoomwapens niet uitsluiten.
- 13-2 President Johnson verklaart, dat Amerika geen verdere stap kan zetten op de weg naar vredesonderhandelingen.
- 14-2 Oe Thant heeft te Parijs een gesprek gevoerd met Mai Van Bo, vertegenwoordiger van Noord-Vietnam. Het resultaat van dit gesprek werd niet bekend gemaakt. - De Amerikanen hergroeperen hun troepen rond Saigon en rond de gedemilitariseerde zone. Amerikaanse bombardementen op belangrijke steden als Hue hebben nog steeds geen einde genomen.
- 15-2 De omgeving van Hanoi door Amerikaanse bommenwerpers gebombardeerd. - Dean Rusk is van mening dat de contacten de laatste dagen met Noord-Vietnam geen enkel succes hebben gehad. - Sinds 29 januari zijn meer dan 5000 burgers gedood.
- 16-2 Hanoi laat drie Amerikaanse piloten vrij. - In Hue vinden nog steeds hevige gevechten plaats, de Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen zijn er nog niet in geslaagd de tegenstand van de Noordvietnamezen te breken. Een Amerikaanse woordvoerder heeft toegegeven dat B-52 bommenwerpers in de omgeving van Saigon bij vergissing 42 burgers hebben gedood en 55 verwond.
- 17-2 President Johnson verklaart dat Hanoi nooit bereid is geweest te onderhandelen.
- 18-2 Er vinden nog steeds hevige gevechten plaats in de streek tussen Khe-Sanh en Da-Nang en in de stad Hue.
- 19-2 President Johnson zinspeelt in een toespraak op het zenden van versterkingen naar Vietnam. Oe Thant is er nog steeds van overtuigd dat stopzetting van de bombardementen op Noord-Vietnam "serieuze onderhandelingen" ten gevolge zal hebben.
- 20-2 Amerikaanse troepen stoten op hevige tegenstand in Hue. Een gedeelte van de stad Phan-Thiet is nog steeds in handen van het Front. Verschillende politieke figuren uit Saigon stellen zich achter Thieu en Ky.
- 21-2 McNamara heeft voor de senaatscommissie van Buitenlandse Zaken verantwoording afgelegd over het Tonkin-incident in 1964. Tri-Quang en andere politieke personen te Saigon gearresteerd.
- 22-2 President Johnson heeft een gesprek met Oe Thant op het Witte Huis. Amerikaanse bommenwerpers hebben geprobeerd Radio Hanoi kapot te gooien. Gevechten in

- Zuid-Vietnam duren voort. Amerikaanse en regeringstroepen bevinden zich in het defensief.
- 23-2 Volgens de New York Times zou president Johnson van plan zijn 40.000 à 50.000 reservisten onder de wapens te roepen.
- 24-2 Amerikaanse en Zuidvietnamese troepen maken langzame vorderingen in Hue.
- 25-2 Volgens berichten uit Saigon zou Generaal Westmoreland aan Earl Wheeler, hoofd van de Generale Staf, 100.000 man versterkingen en 800 nieuwe helikopters hebben gevraagd.
- 26-2 De bombardementen op Amerikaanse en Zuidvietnamese basis nemen in hevigheid toe. Het internationale Rode Kruis heeft de Amerikaanse regering gevraagd de executie ter plaatse tegen te gaan.
- 27-2 Aanval op Dak To
- 28-2 Bij Hue is door de Zuidvietnamese troepen een massagraf ontdekt.
- 29-2 Bombardementen op Hanoi en Haiphong. In Hanoi zijn woonwijken geraakt. Mendel Rivers (voorzitter van de commissie van defensie) stelt voor tactische nucleaire wapens te gebruiken voor de verdediging van Khe Sanh.
- 1-3 McNamara treedt af als minister van defensie. Clark Clifford volgt hem op. Het vliegveld Vinh in Noord-Vietnam wordt dagelijks door de Amerikanen gebombardeerd.
- Hernieuwde aanvallen op Khe Sanh door Noordvietnamese troepen. Generaal Abrams wordt aangesteld als commandant van dit "noordelijk front".
- 3-3 Nog steeds dagelijkse bombardementen op Hanoi en Haiphong. Het Front en Noordvietnamese troepen voeren een serie aanvallen uit in de Delta en op bases bij Saigon en op de hoogvlakte bij Pleiku. Bij Dak To vinden zeer bloedige gevechten plaats.
- 4-3 18 vertegenwoordigers van de Democratische Partij in Amerika spreken zich uit ten gunste van vrije verkiezingen waaraan ook het Front zou kunnen deelnemen.
- 5-3 Amerikaanse militairen in Saigon zijn verontrust over de zwakte van de Zuidvietnamese regering en zouden een staatsgreep verwelkomen.
- 6-3 De Amerikanen laten 3 Noordvietnamese gevangenen vrij als antwoord op de vrijlating van 3 Amerikaanse piloten vorige maand. Tijdens een van de dagelijkse bombardementen op Hanoi en Haiphong is een woonwijk in Hanoi geraakt.
- 7-3 President Thieu krijgt van het parlement geen speciale bevoegdheden om de economische chaos en de corruptie te bestrijden. In het Zuidvietnamese parlement is een motie van afkeuring in voorbereiding (wegens het ineffectieve optreden van de regering tijdens het Tet-offensief).
- Volgens Amerikaanse opgaven zijn sinds 30 januari (Tet-offensief) 30.000 Vietcongliden en Noordvietnamezen gesneuveld en 20.000 gewond of gevangen genomen.
- 8-3 Generaal W. B. Rosson wordt de nieuwe commandant van het autonome "noordelijk front". Generaal Abrams keert naar Saigon terug om de vorming van het Zuidvietnamese leger te bestuderen.
- Washington biedt verontschuldigingen aan Cambodja aan, na een protest over Amerikaanse agressie op Cambodjaans grondgebied.
- 9-3 De Zuidvietnamese regering verklaart dat de zuivering van de stad Saigon is geëindigd.
- 11-3 Generaal Westmoreland vraagt om 206.000 man extra troepen. In Saigon is een anti-communistisch front opgericht onder voorzitterschap van ex-generaal Tran Van Don. Nog dagelijks worden door het Front en de Noordvietnamese troepen aanvallen gelanceerd op Amerikaanse bases, waarbij een belangrijk bevoorradingsdepôt voor de basis Khe Sanh totaal is vernield.
- 12-3 Radio Hanoi gebombardeerd.
- Dean Rusk wordt zeer intensief ondervraagd door de Senaatscommissie voor buitenlandse zaken, waarbij hij o.a. verklaart dat de politiek in Vietnam "van A tot Z herzien wordt". Zijn enige concessie: geïnteresseerde leden van het Congres zullen van te voren in kennis worden gesteld van belangrijke beslissingen.
- Er wordt een intensieve actie gelanceerd om de provincies rond Saigon te zuiveren van Vietcong-leden. (Operatie Quyet Thang).
- 13-3 Johnson roept zijn bondgenoten op om meer troepen naar Vietnam te sturen. 14e verjaardag van de overwinning bij Dien Bien Phoe, naar aanleiding daarvan zijn de Noordvietnamese stellingen rond Khe Sanh heviger dan ooit door de Amerikanen

- gebombardeerd (245 vluchten in 48 uur). De Zuidvietnamese regering verklaart bezig te zijn met de vorming van een nationaal bevrijdingsfront voor Noord-Vietnam.
- 14-3 Dagelijks nog de 4 brandpunten: gevechten op de hoogvlakte bij Pleiku, bombardementen op Hanoi en Haipong, vliegvelden in de Delta door het Front beschoten, de Amerikanen proberen reeds enige dagen de bases in het "noordelijk front" te ontzetten, er wordt sterke tegenstand geboden.
- 16-3 Sinds het begin van de oorlog hebben de Amerikanen 3.487 vliegtuigen en helikopters verloren.
- 17-3 Het Pentagon maakt bekend 35.000 man extra troepen te sturen en later evt. nog 15.000 (dit i. p. v. de gevraagde 206.000).
- 19-3 De Noordvietnamese vertegenwoordiger in W-Europa, Mai Van Bo, confereert in Bern met de president van Zwitserland. Eerder is een Zwitsers diplomaat naar Hanoi vertrokken om "technische voorbereidingen" te treffen, ingeval er zich diplomatieke ontwikkelingen zouden voordoen in het conflict.
- 20-3 Aanvallen van het Front op het vliegveld Tan Son Nhut.
- 21-3 Johnson vraagt het congres om 3,3 miljard dollar extra voor de oorlog in Vietnam.
- 22-3 De Noordvietnamese strijdkrachten versterken hun posities nog steeds op de hoogvlakte en bij het "noordelijk front".
Op Noord-Vietnam zijn 119 bombardementsvluchten uitgevoerd (record), op vliegvelden langs de Rode Rivier en op verschillende spoorwegtrajecten.
Johnson maakt tijdens een persconferentie bekend dat Generaal Westmoreland binnen 1 of 2 maand Vietnam zal verlaten, een opvolger is nog niet bekend.
- 26-3 In verschillende plaatsen op enige afstand van Saigon is de pest uitgebroken. Er zijn reeds enkele doden. Er zijn maatregelen voor Saigon getroffen.
- 28-3 President Thieu heeft bekend gemaakt alle oud-strijders tot 40 jaar onder de wapenen te zullen roepen
- 29-3 De gevechten in de verschillende brandpunten gaan nog dagelijks in alle hevigheid door.
- 31-3 President Johnson houdt een televisierede waarin hij zegt: "Ik zal de kandidaatstelling van mijn partij voor het presidentschap niet zoeken en niet aanvaarden". Verder maakt hij bekend dat de bombardementen op Noord-Vietnam zijn verminderd: "Vanavond heb ik onze vliegtuigen en onze schepen bevolen niet langer aanvallen op Noord-Vietnam uit te voeren, behalve op die gebieden die zich ten Noorden van de gedemilitariseerde zone bevinden en waar de voortdurende versterking van de vijandelijke strijdmacht de vooruitgeschoven posten van de geallieerden bedreigt en waar de troepenverplaatsingen en de bevoorrading in een duidelijk verband staan met die bedreiging. Het gebied waarop wij onze bombardementen staken omvat bijna 90% van de Noordvietnamese bevolking en het grootste gedeelte van het oppervlakte van dat land. 13.500 man extra troepen zullen naar Vietnam worden gestuurd."
- 1-4 Bombardementen tot op 320 kilometer ten Noorden van de gedemilitariseerde zone (135 km van Hanoi). President Johnson nodigt president Thieu van Zuid-Vietnam uit voor een gesprek. Kennedy nodigt president Johnson uit de nieuw ontstane situatie te bespreken.
- 2-4 Het Pentagon maakt officieel bekend dat de bombardementen tot de 20e parallel zullen worden voortgezet, 333 kilometer ten Noorden van de gedemilitariseerde zone, op ongeveer één kwart van het grondgebied van Noord-Vietnam. Robert Kennedy, McCarthy en Fulbright bekritisieren president Johnson.
- 3-4 Bij de voorverkiezingen in Wisconsin krijgt Johnson 35% van de stemmen, McCarthy 57%, Kennedy 7%. De Wall Street Journal maakt bekend dat het aanbod tot onderhandelingen van Johnson gepaard is gegaan met bedreigingen aan het adres van de Noordvietnamezen wanneer zij er niet op in zouden gaan. De Wall Street Journal noemt het leggen van mijnen in de haven van Haipong, massieve bombardementen op bevolkingscentra, vernietiging van de dijken en aanvallen op de woonplaatsen van de Noordvietnamese leiders. De bombardementen worden voortgezet tot bij de 20ste parallel. 105 bombardementsvluchten tegen gemiddeld 60 voor 31 maart. Hanoi verklaart zich bereid te praten over onvoorwaardelijke stopzetting van de bombardementen. Enige uren later antwoordt Johnson dat besprekingen zullen beginnen. Een "vredesberaad" zal in Honolulu plaats vinden met de hoofdverantwoordelijken voor de Amerikaanse politiek.

- 4-4 Martin Luther King wordt vermoord. President Johnson stelt zijn vertrek naar Honolulu uit. Rassenonlusten breken uit in de Amerikaanse steden.
- 5-4 De conferentie van Honolulu zal plaats vinden in het Witte Huis. De basis Khe Sanh wordt door de Amerikanen ontzet nadat het beleg is opgebroken.
- 7-4 Na afloop van de bijeenkomst op het Witte Huis wordt Genève voorgesteld als onderhandelingsplaats.
- 8-4 Hanoi bericht officieel aan de Verenigde Staten in Phnom-Penh, "of iedere andere plaats die beide partijen schikt" bereid te zijn op ambassadeursniveau te onderhandelen.
- 9-4 Generaal Thieu vraagt het Zuidvietnamese parlement akkoord te gaan met een algemene mobilisatie van alle mannen tussen 18 en 45 jaar.
- 10-4 Na afloop van een bespreking in Camp David deelt Johnson mee dat Generaal Abrams benoemd is tot opvolger van Generaal Westmoreland. Minister van Buitenlandse Zaken, Dean Rusk, deelt mee dat de infiltraties naar het Zuiden zich hebben voortgezet "misschien wel in versterkt tempo. Het opgeven van het beleg van de basis Khe Sanh zag hij niet als teken van goede wil van de tegenpartij. Na verwerping van Pnomh-Penh als onderhandelingsplaats stelt Hanoi Warschau als mogelijkheid voor. De VS hebben bij herhaling verklaard "waar dan ook wanneer dan ook" bereid te zijn onderhandelingen te beginnen.
- 11-4 Minister van defensie, Clifford, geeft een optimistisch beeld van de militaire situatie voor Amerika in Zuid-Vietnam. Hij kondigt het oproepen van 24.500 reservisten aan. Operatie Toan-Thang ("complete eindoverwinning") is in de elf provincies rond Saigon gestart om de omsingeling van de hoofdstad te beëindigen.
- 12-4 Volgens een Amerikaans rapport zijn ten gevolge van het Tet-offensief slechts 1.093.000 van de 17.200.000 Zuidvietnamezen onder bestuur van het Bevrijdingsfront gekomen. Amerika verwerpt Warschau, wenst te onderhandelen op neutraal gebied waar ook Amerika's bondgenoten aan de besprekingen kunnen deelnemen.
- 13-4 Het Bevrijdingsfront deelt mee naar aanleiding van het Cambodjaanse nieuwjaar in de aan Cambodja grenzende provincie An-Giang een staakt het vuren te zullen doorvoeren. Het voorstel tot gehele mobilisatie stuit in het Zuidvietnamese parlement op weerstanden. Het wetsvoorstel gaat gepaard met het uitroepen van de uitzonderingstoestand die het de regering mogelijk zou maken zonder het parlement verder te regeren.
- 14-4 In de onderhandelingen over de onderhandelingen wordt geen vooruitgang bereikt. In het uiterste zuiden van de Mekongdelta in de U-Minh-bossen woeden hevige branden die door de Amerikanen met napalm gaande worden gehouden. In dit gebied zouden zich enkele hoofdkwartieren van het Bevrijdingsfront bevinden.
- 16-4 Johnson arriveert in Honolulu, ontmoet daar president Park van Zuid-Korea. Amerika stelt New-Delhi, Vientiane, Rangoon en Djakarta voor als onderhandelingsplaatsen.

MEDEDELINGEN

De krant die door de Werkgroep Krant van de Kritische Universiteit van Amsterdam is gemaakt over het Bevrijdingsfrontoffensief: een vergelijkend overzicht hoe de tien landelijke dagbladen onderwerpen als Vietcongterreur, steun van de bevolking aan het Bevrijdingsfront, de bombardementen op de "eigen steden", e. d. hebben gebracht, is herdrukt. Te bestellen door overmaking van f 1,-- op postgiro 1293696 of Gemeentegiro B 29920 t. n. v. M. Bentz van den Berg te Amsterdam.

Comitee "Hulp Bevrijdingsfront Vietnam" (secre. Postbus 646, Amsterdam). Onlangs is een comitee opgericht, bestaand uit vertegenwoordigers van ANJV, Soc. Jeugd, SVB (UvA), SVB (VU), ABWB, CPN, Politieia en een aantal privé-personen w.o. Jan Wolkers, Peter Schat en Ton Regtien. Het werkt onder de volgende politieke stellingname: "Steun aan het Bevrijdingsfront; Stop de bombardementen op heel Vietnam; Amerikanen uit Vietnam". Het comitee wenst de strijd tegen onderdrukking en voor vrijheid van het Nationale Bevrijdingsfront concreet te steunen. In overleg met het Bevrijdingsfront wordt geld ingezameld voor de aankoop van Medicamenten en fietsen. Op 20 april werd in Amsterdam (vervolg mededelingen op pag. 22)

HOE MEN IN ONS LAND OVER VIETNAM DENKT (het Parool 17-4-'68)

Resultaat enquête VARA

In de week van 30 maart tot 7 april hebben enquêteurs van het bureau Intomart achthonderd Nederlanders van achttien jaar en ouder ondervraagd over het Vietnamese conflict. De enquête werd verricht in opdracht van de VARA.

Op deze pagina geven wij de resultaten van het onderzoek, zoals die gisteravond in een speciale uitzending van de televisierubriek Achter het nieuws bekend werden gemaakt.

Wordt er naar uw mening in Vietnam agressie gepleegd?	(Op deze vraag werd vaak meer dan één antwoord gegeven)	29% bewind van generaals en zakenlieden
57% ja 14% nee 29% geen mening	Welke rol speelt China volgens u in het conflict?	Wat is de Viet Cong voor organisatie? Hoe ziet u die?
Indien ja, door wie?	4% geen enkele rol 34% China geeft Noord-Vietnam militaire en politieke steun 48% China wil heel Zuidoost-Azië beheersen 18% geen mening	13% onafhankelijke bevrijdingsorganisatie 38% communistische verzetsorganisatie 26% verlengstuk van het Noordvietnamese leger 22% geen mening
17% Amerika 27% de communisten (Viet Cong, China, Rusland „het communisme“) 17% beide partijen (Amerika en de communistische landen)	Welke rol speelt Rusland volgens u in het conflict?	Ervan uitgaande dat onderhandelingen tot enig resultaat leiden, gelooft u dan dat Zuid-Vietnam bereid is aanhangers van de Viet Cong in de regering op te nemen?
Had Amerika, afgezien van alles, het recht op verzoek van Zuid-Vietnam militaire bijstand te verlenen?	4% geen enkele rol 37% Rusland geeft Noord-Vietnam militaire en politieke steun 38% Rusland wil het communisme uitbreiden 23% Rusland wil China in Z.O.-Azië overheersen 13% geen mening	41% ja 36% nee, dat doen de Amerikanen niet 23% geen mening
65% ja 15% nee 20% geen mening	Voor wie heeft de Zuidvietnamese bevolking de meeste sympathie: voor de Viet Cong of voor de Zuidvietnamese regering?	Gelooft u dat de Viet Cong en Noord-Vietnam, als zij aan de macht zouden zijn, aanhangers van het huidige bewind in de Zuidvietnamese regering zouden toelaten?
Vindt u dat de Amerikanen er verstandig aan hebben gedaan zich te mengen in de strijd in Vietnam?	42% voor de Zuidvietnamese regering 16% voor de Viet Cong 39% geen mening	13% ja 62% nee 25% geen mening
49% ja 33% nee 18% geen mening	Voor wie voelt u zelf de meeste sympathie: voor de Viet Cong of voor de Zuidvietnamese regering?	Er wordt in Nederland de stelling verdedigd, dat president Johnson volgens de normen van Tokio en Neurenberg een oorlogsmisdadiger is. Acht u die stelling juist, waarschijnlijk onjuist of onjuist?
23% ter bescherming van de vrijheid 24% ter bescherming van het Vietnamese volk 67% een dam vormen tegen het communisme 17% voor hun eigen economisch belang 5% om de hele wereld te kunnen beheersen	50% Zuidvietnamese regering 9% Viet Cong 33% geen mening	68% onjuist 12% waarschijnlijk onjuist 7% juist 5% waarschijnlijk juist 8% geen mening
	Hoe denkt u over de Zuidvietnamese regering?	Acht u Ho Tsji Minh een oorlogsmisdadiger volgens de normen van Tokio
	31% is de vertegenwoordiger van het Zuidvietnamese volk 14% marionetten van Amerika	

MEDEDELINGEN (vervolg van pag. 20)

een straatcollecte gehouden. Giften worden ingewacht op Gemeentegiro (pg 13500) S 23675 t.n.v. Mevr. E. Spigt, Leimuidenstraat 24', Amsterdam.

Het Nationaal Comité Vietnam (1e Helmersstraat 112, Amsterdam) heeft de volgende afdelingen en samenwerkende groepen in den lande:

Alkmaar e.o.: Hr. J. Kant, Iepenlaan 23, Alkmaar (tel.: 02200-15800)
 Friesland: Menno Poldervaart, Weversbuurt 2, Katlijk (Fr.) (tel.: 05230-6109)
 Rotterdam e.o.: Mevr. M. J. Luinge, Korianderstraat 37, Hoogvliet (010-162130)
 Amsterdam e.o.: Hr. M. Trapman, Kinderdijkstraat 112'', A'dam (tel.: 020-735540)
 Den Haag e.o.: Mevr. T. A. Knottnerus, Kon. Wilhelminalaan 321, Voorburg (tel.: 070-830755)
 Nijmegen e.o.: Hr. P. G. Aalders, de Ruitersstraat 183, Nijmegen (08800-23710)
 Wageningen e.o.: Hr. J. K. Nijhof, Larikslaan 8, Rhenen (tel.: 08376-3164)
 Groningen en Drente: Hr. J. Oorburg, Verl. Herenweg 21a, Groningen (tel.: 05900-35546)
 Amersfoort e.o.: Hr. J. J. Veldhuis, Wagnerstraat 45, Amersfoort (tel.: 03490-21042)
 't Gooi: Hr. P. Maliepaard, Jan van Galenstraat 56, Hilversum (tel.: 02150-51182)
 Maastricht e.o.: Mevr. T. Pijters, Kapittellaan 34, Heugem/Maastricht (tel.: 04400-16929)
 Twente: A. Minkjan, Rijsensestraat 32, Wierden
 Deventer e.o.: Hr. A. F. Slingschröder, Deltalaan 144, Deventer (05700-14121)
 Zutphen e.o.: Mej. C. E. Waardenburg, Martinetsingel 7a, Zutphen
 Dordrecht e.o.: Hr. P. Bonte, Scheldestraat 1, Dordrecht
 Leiden e.o.: Hr. J. Fokkelman, Kagerstraat 22, Leiden
 Delft e.o.: Hr. J. A. Smit, Oranjelaan 18, Den Hoorn (post Delft).

Bij bovenstaande adressen kan men terecht als men, bijv. door het inzamelen van geld t.b.v. de medische actie van het NCV, wil deelnemen aan het werk van het Comité.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

Afz.: Vietnam Bulletin
p/a ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam

H. G. J. Zonnenberg
Harpstraat 25
UTRECHT

25-6

HOLLAND